

Costanza Signorelli
Chlapec, který si hrál s anděly
 Podivuhodný příběh malého Davida z Itálie (+ 2021), který se těšil do nebe, protože se mu v těžké nemoci začali zjevovat andělé, později i Maria a Pán Ježíš. Do té doby o nich ani neslyšel...
Paulínky, 191 s., 249 Kč

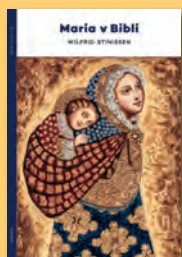
Olivier Drion, Clotilde Gaborit
Evangelium Ježíše Krista v komiksu
 Skvěle zpracovaný komiks z Francie pomůže přiblížit příběh Ježíše Krista i jeho podobenství dětem 10+, které už vyrostly z Biblí pro děti, ale velká Bible je na ně ještě moc.
Doron, 172 s., 599 Kč

Antonia Salzano Acutis
Tajemství mého syna
 Maminka Carla Acutise (+ 2006), který má být v r. 2025 svatořečený, sdílí své vzpomínky na jeho krátký, ale naplněný život. Svému synovi vděčí za své obrácení ona i manžel.
Doron, 280 s., 369 Kč

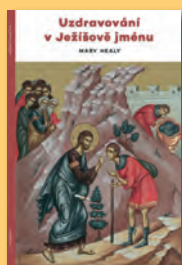
Camille Burette
Zázraky Terezie z Lisieux
 Terezie slíbila před svou smrtí „děšť růží“ – Božích milostí. Kniha přináší vybraná svědectví z archivu v Lisieux, od I. světové války až po dnešek: povzbudivé čtení!
Doron, 200 s., 349 Kč

Wilfrid Stinissen
Maria v Bibli
 Bible odkazuje na Pannu Marii od prvních stránek až po knihu Zjevení, a rozhodně nejde o okrajová sdělení! – tvrdí známý autor z Řádu karmelitánů.
Doron, 116 s., 229 Kč

Anna Mátiková
Adventní kúra pro duši
 Advent nám nemusí vždycky utéct pod rukama: je možné ho prožít s Božím slovem, nechat se jím sytit a uzdravovat.
Paulínky, brož., 189 s., 249 Kč

Mary Healy
Uzdravování v Ježíšově jménu
 Autorka učí biblistiku, ale své znalosti ráda uvádí v praxi – často se modlí za uzdravení a osvobození. Snad nejlepší pojednání na dané téma vzešlé z katolických kruhů.
Doron, 200 s., 329 Kč

Evangelium na každý den 2025
 Pomůcka k dennímu rozjímání nad evangeliem je už na světě! Autorem zamyšlení pro rok 2025 je v „charo kruzích“ dobře známý P. Petr Karas, farář v Dolních Bojanovicích.
Paulínky, 488 s., 149 Kč

Effatha

magazín

PRO KATOLICKOU CHARISMATICKOU OBNOVU

S radostí vyjdete a budete vedeni v pokoji. Hory a pahorky budou před vámi zvučně plesat a všechny stromy v poli budou tleskat.
 (Iz 55,12)

*...Tvá láska, Hospodine, dosahuje k nebi,
tvá věrnost sahá k oblakům.*

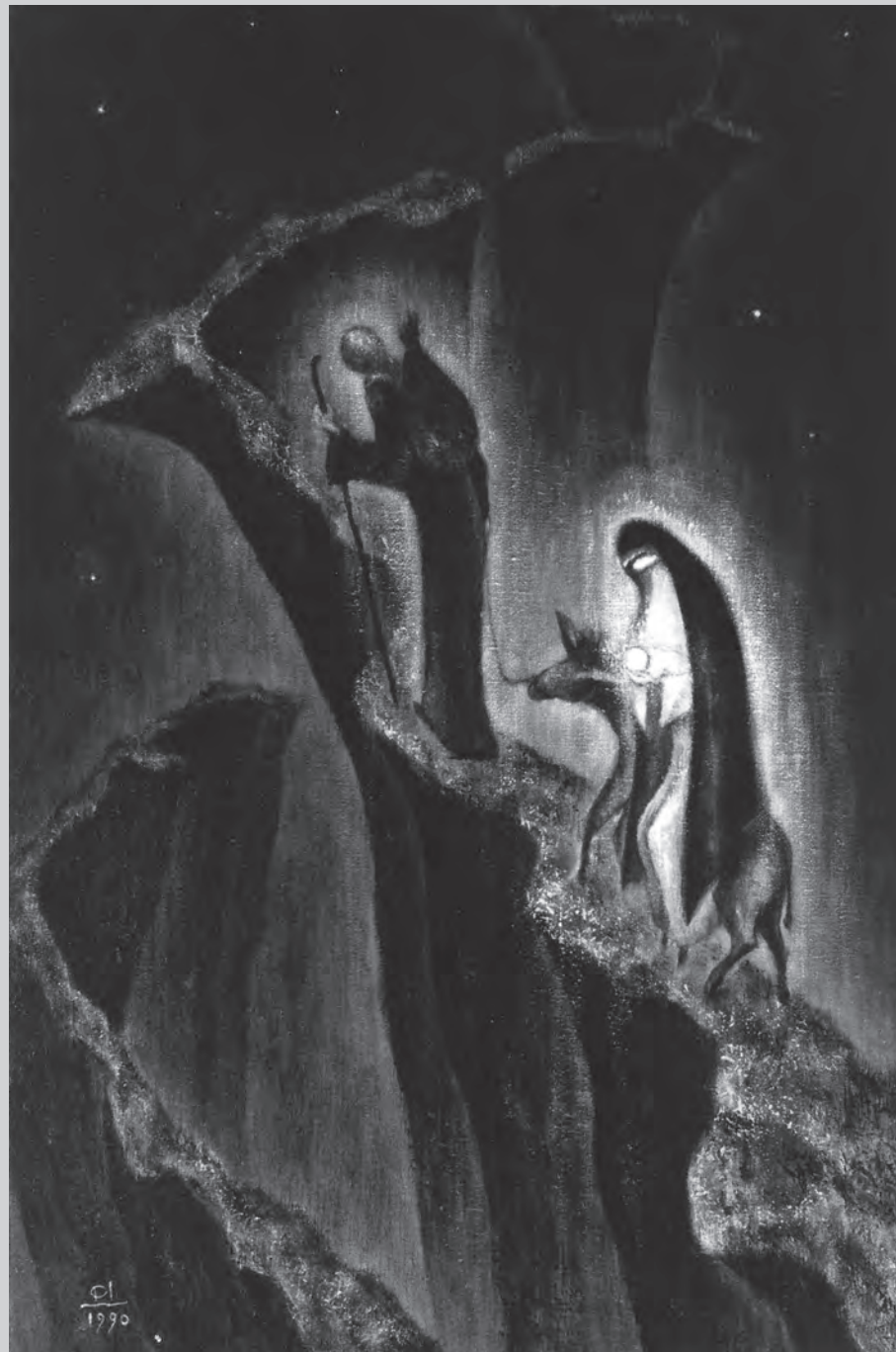
*Tvá spravedlnost je jak mohutné hory,
tvé zákony jsou hloubka nesmírná
– zachraňuješ, Hospodine, lidi i zvířata!*

(Žalm 36,6-7)

Dolomity
Foto: Daniel Amcha
facebook.com/amchistan

Vlastimil Bláha: „Útěk na stezce“

*„Bylo tu pravé světlo, které osvětluje každého člověka.
To přicházelo na svět.“*

(Jan 1, 9)

- 2** **Modlete se srdcem**
Promluva papeže Františka
- 4** **Zažít Boží působení na
strašně moc způsobů**
Rozhovor
- 9** **Velryby, puchýře
a rozbitá kolena**
Konference Charis
- 12** **Lidské a božské
Srdce Ježíšovo**
Zamyšlení
- 14** **Narozeninová gratulace
aneb co vydaly tajné
archivy**
- 16** **Hned jsme vnímala,
jak se Pán stará**
Svědectví
- 18** **Konference
o evangelizaci
poprvé v Praze**
- 20** **Fenomén Havelnice**
- 21** **Místo uzdravení
Společenství**
- 22** **Modlitební večery
u sv. Voršily v Praze**
- 23** **Proste za nás**
Recenze
- 24** **Změny v národním týmu**
Okénko Charis
- 25** **Znáte nadační fond
Gratia?**
Podporujeme
- 26** **Info**

Foto na obálce:

Blanka Drahotová

Jak mezi námi roste Boží království...

Letos na podzim věnoval papež František sérii svých kázání při generálních audiencích Duchu svatému. Jak je jeho zvykem, promlouvá srozumitelně a propojuje hluboké duchovní zkušenosti s běžným životem. Jednu jeho úvahu přinášíme jako inspiraci k našemu adventnímu modlitebnímu snažení. I na dalších stranách si přečtete o tom, jak Duch svatý nejrůznějšími způsoby oslovuje lidská srdce a vede je vstříc životu.

Rozhovor s Bárrou a Martinem Betincovými působí trochu jako reklama na šťastné manželství a ti, co je znají, by jistě řekli, že není nijak klamavá. Ptali jsme se jich kromě jiného na to, o čem hovoří se snoubenci během příprav na manželství i na to, co je samotné inspiruje a v církvi těší.

Ohlédnutí za brněnskou konferencí Charis i Konferencí o evangelizaci, která se na začátku listopadu poprvé konala v Praze je povzbudivým svěděním, že Pán Bůh je v naší zemi při díle a stále více lidí vnímá, jak důležité je vydávat o boží lásce svědectví tomuto světu.

Kéž je pro vás letošní poslední Effatha příjemným čtením a přinese vám radost z toho, že boží Duch svoji církev omlazuje, kráslí svými dary a že boží království roste mezi námi.

*Přejeme vám pokojný čas adventu
a požehnané vánoční svátky.*

Pavlína Bílková
a redakce Effathy

Modlete se srdcem

Posvěcující působení Ducha svatého, stejně jako Boží slova a svátostí, se projevuje v modlitbě. Duch svatý je subjektem i objektem křesťanské modlitby. To znamená, že je tím, kdo dává modlitbu, a je i tím, kdo se modlitbou dává. Modlíme se, abychom Ducha svatého přijali, a Ducha svatého přijímáme, abychom se skutečně modlili, tedy jako Boží děti, nikoli jako otroci. Je třeba se vždy modlit se svobodou. „Dnes se musím modlit to, to, to, protože jsem slíbil

to, to, to. Jinak půjdu do pekla“. Ne, to není modlitba! Modlitba je svobodná. Modlíš se, když ti Duch pomáhá se modlit. Modlíš se, když ve svém srdci cítíš potřebu modlit se, a když necítíš nic, zastav se a zeptej se sám sebe: „Proč necítím touhu modlit se? Co se děje v mém životě?“

Nejprve se musíme modlit, abychom přijali Ducha svatého. V tomto ohledu je v evangeliu velmi přesné Ježíšovo slovo: „Jestliže tedy vy, kteří jste zlí, umíte dávat svým dětem

dobré věci, čím spíše dá váš Otec v nebesích Ducha svatého těm, kdo ho prosí!“ (Lk 11,13). Ti nejmenší od nás vždy dostávají dobré věci. Otcí nedá, aby nás neobdaroval Duchem svatým! A to proto, aby nám dodal odvalu a abychom vytrvali. V Novém zákoně vidíme, že Duch svatý vždy sestupuje během modlitby. Sestupuje na Ježíše při křtu v Jordánu, zatímco „se modlí“ (Lk 3,21), a sestupuje na učedníky o Letnicích, zatímco „vytrvale a jednomyslně setrvali na modlitbách“ (Sk 1,14).

Duch svatý je ten, kdo nám dává pravou modlitbu. Svatý Pavel to říká takto: „Duch nám přichází na pomoc v naší slabosti; mnohdy totiž nevíme, jak se vhodně modlit, ale sám Duch se přimlouvá nevyslovitelnými vzdechy; a ten, kdo zkoumá srdce, ví, co si Duch přeje, neboť se přimlouvá za svaté podle Božího plánu“ (Řím 8, 26-27).

Nevíme, jak se modlit a každý den se to musíme učit. Důvod této slabosti naší modlitby byl v minulosti vyjádřen jediným slovem, které se používalo třemi různými způsoby: jako přídavné jméno, jako podstatné jméno a jako příslovce. My lidé „*mali, mala, male petimus*“, což znamená: jsouce špatní (*mali*), žádáme špatné věci (*mala*) a špatným způsobem (*male*). Ježíš říká: „Hleďte nejprve Boží království, a ostatní vám bude přidáno“ (Mt 6,33); my naopak hledáme nejprve své vlastní zájmy a tolikrát zapomínáme prosit o Boží království. Prosme Boha o království a všechno přijde s ním.

Duch svatý přichází na pomoc naší slabosti, ale dělá ještě něco velmi důležitého: dosvědčuje nám, že jsme Boží děti a vkládá nám

na rty volání: „Otče!“ (Řím 8,15; Gal 4,6). Nemůžeme říkat „Otče, Abba“ bez moci Ducha svatého. Křesťanská modlitba není telefonický rozhovor člověka s Bohem. Je to modlitba Boha v nás! Modlíme se k Bohu skrze Boha. Modlit se znamená vnořit se do Boha a nechat Boha vstoupit do nás.

Právě v modlitbě se Duch svatý zjevuje jako „Paraklét“, tedy obhájce a ochránce. Neobviňuje nás před Otcem, ale obhajuje nás. Dává nám poznat, že jsme hříšníci (srov. Jan 16,8), ale dělá to proto, abychom zakusili radost z Otcova milosrdenství, a ne proto, aby nás zničil neplodným pocitem viny. I když nám naše srdce něco vyčítá, připomíná nám, že „Bůh je větší než naše srdce“ (1 Jan 3,20). Bůh je větší než náš hřích.

Duch svatý se přimlouvá a také nás učí, abychom se zase my přimlouvali za své bratry a sestry. Učí nás přímluvné modlitbě: modlit se za toho či onoho člověka, modlit se za nemocného, za toho ve vězení. Když se všichni modlí za všechny, stává se – a to říkal svatý Ambrož – že se modlitba násobí (*De Cain et Abel, I, 39*). Modlitba je v církvi tak vzácná a potřebná, zvláště v této době přípravy na Jubilejní rok 2025: sjednotit se s Duchem svatým, který „se přimlouvá za Boží plány pro každého z nás“. Ale nemodlete se jako papoušci, prosím! Neopakujte: „Bla, bla, bla...“. Říkejte „Pane“, ale říkejte to ze srdce. „Pomoz mi, Pane“, „Miluji tě, Pane“. Modlete se srdcem, a ne jen ústy. Kéž nám Duch svatý pomáhá v modlitbě, kterou tolik potřebujeme.

(vaticannews, kráceno)

Zažít Boží působení na strašně moc způsobů

Manželé Martin a Bára Betincovi jsou mnoho let součástí týmu, který připravuje letní tábory pro mládež JUMP. Kromě toho se podílí na předmanželské přípravě snoubenců a Bára se ve farnosti na pražském Barrandově schází se skupinou pubertáků na „nábožku“. Jsou svoji 19 let a mají 4 děti ve věku mezi 17 a 6 roky. Martin pracuje v bance, kde vede tým, který modeluje kreditní rizika a přednáší statistiku na Katedře sociologie Filozofické fakulty UK. Bára učí na 2. stupni základní školy matematiku a angličtinu.

✓ **Jak jste se dostali k víře? Kdo pro vás byl důležitý na vaší cestě k Bohu?**

Bára: Pro mě byl důležitý moment, kdy se k víře začala vracet moje maminka a vzala mě několikrát na nedělní bohoslužbu, kde jsem poprvé zažila Boží přítomnost. Začala jsem se připravovat ke svátostem se skupinou katechumenů. Zásadní pak bylo, že někteří z nich mě vtáhli do místního, velmi aktivního a živého, společenství. A poznat partu nadšených křesťanů bylo pro mě v tom věku něco, z čeho už nebylo cesty zpět :-). Spolu jsme taky prožili seminář Život v Duchu, během kterého se ten první, tehdy trochu nejasný a méně uchopitelný moment setkání s Bohem, proměnil v pravidelné setkávání a poznávání s Ním jako pevnou součástí mého každého dne.

Martin: Já jsem také konvertita. Uvěřil jsem na gymnáziu v 90. letech, to byla trochu kovbojská doba: církve tehdy svorně nabídly výuku náboženství a vedení školy ji přijalo. První rok nás úžasně provázel evangelický farář Jiří Kučera a druhý rok jej vystřídal zase katolický kněz. Oběma vděčím za uvedení do víry v živého Boha. Po gymnáziu jsem zamířil do Prahy na Matfyz a starší kamarádi, kteří konvertovali v Brně u jezuitů, mě nasměrovali k Tomáši Halíkovi do studentského kostela Nejsvětějšího Salvátora. Tam probíhal kurz základů víry a katechumenát a tam jsem byl o Velikonocích 1996 pokřtěn. Na dalších 11 let se tato farnost stala mým duchovním domovem se spoustou skvělých lidí, od kterých jsem okoukával praxi víry.

Společně jsme provozovali studentský klub Betánie, kam jsme pravidelně zvali na besedy a přednášky zajímavé osobnosti. Hlavně tam ale vznikla přátelství, která přetrvávají dodnes. Stále spolu pořádáme v létě tábor rodin a vyjíždíme společně slavit Velikonoce, byť již bez Tomáše Holuba, který s námi před 25 roky tuto tradici, coby vojenský kaplan, založil a léta držel. V Betánii našlo zázemí i naše modlitební společenství, původně ex-katechumenů. Časem do něj přišla i Klára Kudlová z charismatické obnovy a otevřela nám dveře do nového světa. A když mě Katka Lachmanová pozvala v roce 2002 na Jump, neváhal jsem, aniž bych tušil, že s Jumpem budu spojen dalších víc než 20 let, natož že tam, kromě spousty dobrých přátel, potkám i svoji ženu.

✓ **Chodíte do farnosti na pražském Barrandově, čemu se tam věnujete, co je na tom pro vás důležité?**

Bára: Upřímně řečeno, s námi a farností je to trochu složité. Dřív než se na Barrandově postavil kostel, odstěhovali jsme se, ale stále bydlíme v dojezdové vzdálenosti. Na Barrandově jsem měla úžasnou skupinku modliteb matek, ale ta nám trochu narostla, a tak jsme se s několika dalšími řeporyjskými maminkami „odtrhly”. O modlitbách matek nemůžu říct, že by to byla služba, ale spíše velký dar, ze kterého každý týden čerpám a hodně se učím.

Ve farnosti pomáhám naší katechetce Radce s katechezemi pro středoškoláky. Vlastně už je to takové společenství. Snažíme se, aby to byl prostor, kde ti naši mládežníci přebírají zodpovědnost za svou víru, mají možnost se o ní sdílet a přinášet svoje témata a otázky. Loni jsme hodně diskutovali o naší víře i v porovnání s jinými církvemi a vznikla z toho milá setkání se zástupci těchto církví.

V tom asi budeme ještě pokračovat. A moc ráda se s tímhle malým společenstvím modlím.

Martin: Já jsem mnohem pasivnější. Kromě společenství chlapů, které se dalo dohromady na společný duchovní program Exodus 90, takřka nic jiného nestíhám.

✓ **Podíli se na přípravě snoubenců. Co jste si odnesli z té vaší a co jsou priority v tom, jak doprovázíte páry vy?**

My sami jsme absolvovali dvě přípravy – jednu v rámci velkého kurzu v Centru pro rodinu v Dejvicích a druhou, osobnější, s naším kamarádem knězem, Tomášem Holubem. A z obou dodnes čerpáme.

V dejvicím kurzu jsme měli možnost slyšet více přednášejících, setkat se s různými staršími páry i s dalšími páry snoubenců. Právě ta různorodost pro nás byla velkým svědectvím o tom, že manželství může mít spoustu podob a neexistuje jedna jediná správná a že je pro každý pár důležité hledat, jakou podobu chce svému manželství dát (nebo spíš stále dávat, protože je to proces na celý zbytek života). Srovnání různých

zkušeností bylo pro nás na jedné straně inspirací, na druhé nás pak nutilo mluvit a ujasňovat si, jak to chceme v manželství mít my dva.

Ze setkání s Tomášem si neseme spoustu podnětů, mnohé z nich u nás zdomácněly jako rodinné hlášky. Tím nejdůležitějším bodem pro nás asi bylo, když jsme mluvili o předávání víry dětem. Tím, že jsme oba konvertiti, je tohle téma pro nás velká neznámá. Velmi silné bylo, když Tomáš vyprávěl o tom, jak zásadní pro něj bylo vidět svého tátu se modlit. Věřím, že naše děti mají možnost do naší víry nahlížet.

Naše přípravy snoubenců vznikly tak, že nás oslovily některé páry, které známe z Jampu. Další za námi začali posílat někteří kamarádi kněží, aby s námi probraly témata, která se jim jevila lepší řešit s manželským párem, například o výchově dětí, psychologii partnerského vztahu, konfliktech atd. A takhle, na osobní domluvě, to funguje dodnes: vždycky je za tím tedy nějaký kněz, který nás zná a se kterým se snoubenci domluví. V těch našich přípravách se spíše, než

o nějaké výklady, snažíme především nasatolovat otázky, o kterých si mají snoubenci povídat. Mluvíme o tom, jaké zkušenosti si nesou ze svých rodin a co z toho si chtějí, nebo naopak nechtějí, přenést do své nové rodiny. Dáváme jim domácí úkoly, které opět spočívají ve spoustě povídání.

✓ Jak se vaše víra promítá do vašeho profesního života?

Bára: Je, to je těžká otázka. Odpověď by měli možná spíš moji kolegové, protože od nich občas slyším, že jsem jiná, často, že jsem „normální“. Nejednou se mi stává na školních výletech a výjezdech, že se s kolegy bavíme o víře, aniž bych takový rozhovor začínala já. A pak se samozřejmě za „své“ děti, tedy žáky, modlím. Přála bych si, aby se mi dařilo vždy krátce pomodlit, když vcházím do třídy. Moc mi to nejde, a tak to alespoň dělám po cestě do práce.

Martin jako Hercule Poirot

Společně na dovolené

Martin: Implicitně. Kolegové většinou vědí, že jsem věřící, ale málokdy mají potřebu víru explicitně řešit, nota bene se mnou. A já to respektuji, ač se tomu nebráním. Víra je mi oporou pro to, abych se choval lidsky, férově a slušně. A abych se za své kolegy modlil, stejně jako za některé náročné situace. A jsem vděčný za to, že z mnohých kolegů jsou dobří přátelé.

✓ Jak vám změnil život Exodus 90?

Martin: Restartoval moji praxi víry. Dal mi zažít novým způsobem Boha při díle. Objevil pro mě smysluplnost askeze tím, že vytvořil prostor pro to, aby se vyjevilo, co všechno dobrého jsem obětoval svému pohodlí a na čem jsem se stal závislým. Naučil mě, že dobré nemusí být lehké ani bezbolestné a naopak, že když je něco nesnadné, neznamená to, že je to špatně, ani že to mám pro to vzdát. Posílil mou vůli a znovuobjevil sílu pravidelnosti. Vytvořil prostor pro mod-

litbu a pro mě samotného. Dává mi žasnout nad hloubkou knihy Exodus (Bohu díky za výklad rabína Jonathana Sackse). Dal mi zažít sílu a podporu společenství, i to, že když upadnu, má cenu vstát a začít další den znovu. Dal nám s Bárou další prostor ke sdílení. A jako vedlejší produkt jsem získal fyzičku, ztratil 7 kilo, přivykl otužování a 3 roky jsem takřka nebyl nemocný.

✓ Mnoho let jste v týmu připravujícím Jump. Co je pro vás na Jumpu nejdůležitější?

Bára: To největší, co mi Jump přinesl, je naše manželství, protože právě tam jsme se poznali :-). Ale je toho ještě mnohem více. Na té lidské rovině je to, kromě životního přátelství s Martinem, i spousta dalších vztahů a lidí, kteří v mém životě zůstávají jako velmi blízcí a důležití. S mnoha dalšími jsme se na Jumpu potkali a dnes už se nevidáme, protože máme rodiny a bydlíme

od sebe daleko, ale ta setkání byla důležitá. Jump je pro mě ale také místem, kde opravdu konkrétně a velmi intenzivně zažívám, že kdo dává, mnohem víc dostává. Ať už tam dělám jakoukoliv službu, vždycky to pro mě nakonec je hlavně a nejvíc dar, protože tam zažívám Boží přítomnost. Jsou to opravdu silná setkání s ním jako s Přitelem a já z nich čerpám po zbytek roku, i v ty dny, kdy mě pohltí práce, únava a péče o domácnost.

Martin: Já jen doplním, že na Jumpu zažíváme Boží působení na strašně moc způsobů. Ať už přímo, zázračně, nebo skrze naše přátele. Je opravdu úžasné, jaké má církev bohatství v lidech a jaká obdarování Bůh rozdává. Já to v posledních letech znovu a znovu zažívám coby „kmostr“ spolupracovníků, když naslouchám jejich příběhům a svědectvím a jsem z toho pokaždé v úžasu, co všechno se dá, když člověk s Bohem spolupracuje

✓ **Kdo vás inspiruje, co vás poslední dobou v církvi těší.**

Martin: viz výše.

Bára: Nejvíce asi zrovna to, co Martin právě zmínil v předchozí odpovědi – skutečnost, že se Boží milost projevuje na různé způsoby a skrze různé lidi. Těší mě, když se daří, že nejsme církev rozdělená na klérus a laiky nebo různé skupiny a hnutí, ale jsme schopní spolupracovat a každý přinášet svůj dar. Mám radost z toho, když vidím mladé lidi, kteří Pána upřímně hledají a mohou zažít v církvi přijetí. A moc mě těší, když vidím, že se někde daří, aby se cítili přijatí i ti, kteří nezapadají do představ „vzorného křesťana“, protože věřím, že Pan Bůh má ve své náruči místo pro všechny.

Rozhovor připravila pba

Na Jumpu bez nejstaršího syna

Velryby, puchýře a rozbitá kolena

Letos se konference Charismatické obnovy konala v Brně poprvé pod novým názvem Konference Charis. Hlavním hostem byl redemptorista a koordinátor slovenské Obnovy P. Jozef Mihok a celé setkání propojovalo téma „Jsem misionář nebo misijní pole?“

Letošní konferenci jsem navštívila se svou dcerou. Obě jsme se těšily na společný výlet i na přátelská setkání. Chvály a adorace máme moc rády. Program vypadal skvostně. Neodradilo nás ani ubytování na kolejích, ani odvážné téma evangelizace.

Mottem konference bylo „Jsem misionář nebo misijní pole“. Kandidátkou na misionářku jsem se nikdy necítila, ani čerstvě po konverzi na konci studií, ani spousty let poté. Ale po mých zkušenostech s charismatickou obnovou jsem se neobávala toho, že bych byla nucena k něčemu, co mi není vlastní. Moje

zkušenost s konferencí byla vždy velmi osvobuzující. Jsem přesvědčena, že je to místo, kde Hospodin mluví k našim srdcím. Na konferenci se jezdím především občerstvit, posadit se k Jeho nohám jako Marie.

Z přednášek mi jasně vystupuje, že obracet mám v první řadě sebe, vzdávat se sebe a svých představ, hledat Jeho království a ostatní přijde v závěsu. Tak to se mi ulevilo i přitížilo. Globálně darovat Pánu svůj život každé ráno, to jde (Jak zaznělo v přednášce otce Vojtěcha Kodeta). Ale vyvyšovat Pána nad konkrétní oblasti a situace, vydá-

vat mu vše bez výjimky? Tak to jsem slovníkem mých dcer „totálně off“. Spíše znám styl rychlík, který popsala v přednášce Pavlína Bílková: Ráno se pomodlím a prosím Pána, abych žila svůj život s Bohem, aby mě provázel. Večer už ani nevím, že nějaký Hospodin existuje.

Napojení na Hospodina a jeho přítomnost v každém okamžiku je pro mě téma. Proto mě velmi oslovil její obraz velryby. Pokud nemám prostor během každodenního sprintu vyplouvat nad hladinu a u Hospodina se nadechnout, tak nejenže stěží doběhnu, ale dokážu suverénně pustošit sebe i své okolí. A je to dost o tom, zda si ten prostor vytvořím a slovy otce Vojtěcha „dávám rozumu dovolenou, ať nevymýšlí blbosti“.

Jako malá holka jsem milovala lezení po stromech. Koruna stromů byla skvělá skrýš a lezení výzva pro můj strach z výšek. V pěti letech jsem vylezla sama na strom za domem, ale nemohla jsem slézt dolů. Musela jsem čekat, až přijede táta z práce. Čekat na pomoc a vynadání bylo v hlavě malé tvrdohlavé holky docela potupné. Tak jsem si umínila, že mě již nikdo nebude muset zachraňovat. Když pak táta za pár let od nás odešel, přestala jsem očekávat jeho pomoc i jinak. Ne proto, že by mě táta přestal mít rád, ale protože prostě nebyl dostupný. K tomu se přidal pubertální vzdor a stávala se ze mě rebelka, co ví všechno nejlíp a poradí si vždycky sama. Krusta jak vyšitá, ale co to je pro Hospodina? V životě víry mi trvalo docela dlouho, než

Peter Hůšt

jsem pochopila, že soběstačnost není to, co ode mne Hospodin očekává. Docela pomalu mi též dochází, že Ježíš je pro mne skutečně dostupný v každém, byť sebehloupějším, okamžiku. Když se houpu na větví a nevím, zda skočit nebo když si třeba rozbiju koleno, protože dobíhám před Výstavištěm šalinu (jak pravila moje pražská kamarádka původem z Brna: kdybys dobíhala tramvaj, tak se ti to nestane... Brno milujeme obě)

A co s tou evangelizací? Zjistila jsem, že barevný semafor modřin na koleni je stejně dobrý odrazový můstek pro svědectví jako puchýře z přednášky Pavly Petráškové. Jak

byste reagovali na otázku: Cos tam prosím tě v tom Brně vyváděla?

S dcerou jsme se na konferenci nadechly i si oddechly. Čas s Hospodinem i s přáteli nás povzbudil. Nevím, zda budu místo „totálně off“ již napořád „totálně on“ a zda můj rozum přestane vymýšlet blbosti v čase modlitby. Nevím, zda budu o Hospodinu vyprávět na setkání. Ale jasněji si uvědomuji, že mě staví do situací, kde mu prostě nemůžu nevzdat chválu. Bez ohledu na to, jak moc to dává smysl soběstačným.

Podivné pro tento svět? Rozhodně. To vím přece nejlíp, Bohu díky.

Renata

Lidské a božské Srdce Ježíšovo

Papež František vydal v říjnu svou čtvrtou encykliku s názvem *Dilexit nos – Zamiloval si nás*. Je celá věnovaná Ježíšovu Nejsvětějšímu Srdci a staví ho do středu naší pozornosti v době, která jak říká František „se zdá, že srdce ztratila“. Český překlad textu se chystá. Pro inspiraci nabízíme text britského dominikána Simona Tugwella, který se věnuje Ježíšovu blahoslavenství čistého srdce.

BLAHOSLAVENÍ ČISTÉHO SRDCE

Srdce jako zdroj života

Toto blahoslavenství zaměřuje pozornost k srdci. Současný čtenář je tu vystaven určitému nedorozumění. Pro něj totiž „srdce“ téměř vždy znamená sídlo citů a všeobecně bývá kladeno do protikladu k hlavě, považované za sídlo myšlení. Jenže starověcí Semité, Řekové či Římané spojovali jednotlivé části těla s psychickými funkcemi jinak než my. Hebrejové umísťovali různé pocity do různých částí těla, jen ne do srdce. Sídlem hněvu byl nos, sídlem soucitu vnitřnosti. Srdce bylo považováno spíše za symbol „vnitřního člověka“, přesněji rozumu a vůle. Řecké slovo použité v Novém zákoně má podobný obsah. Naše blahoslavenství se tedy nevztahuje na srdce jako sídlo citů, ale

sídlo lidského vědomí a aktivity. Srdce symbolizuje naši pravou povahu, zdroj našich postojů a inspirací. „Blahoslavení čistého srdce“ znamená více méně „Blahoslavení, kteří v sobě mají čistý zdroj života“.

Z listu svatého Jakuba vyplývá, že v sobě nosíme přirozený zákon, vštěpené slovo, které je naším vlastním pravidlem pravdy, a proto také zákonem svobody. „Srdce“ z blahoslavenství poukazuje právě na něco takového. Blahoslavení, jejichž vnitřní princip je čistý, neposkvrněný.

Duch svatý působí skrze naši přirozenost

Musíme očistit nejhlubší zdroj našich reakcí, a tím také přetvořit jejich spontánnost. To se může stát pouze skrze Ducha svatého. Bůh nám ho uděluje, aby v nás byl pramenem živé vody, tryskajícím z našich srdcí. Po staletí jsme byli náchylní zavádět ostré hranice mezi tím, co je přirozené, a co je nadpřirozené. Avšak můžeme být svědkem takového působení Ducha, které lze zakusit jako pocházející z našeho nitra. Klademe si otázku: „Je to Bůh, nebo já?“ Ta otázka je ale špatně položena. Základní otázka není: Bůh, nebo já, ale Bůh, nebo Satan? To ďábel přichází k nám z místa mimo nás, působí na nás zvenčí a může nás ovládnout jenom tak, že nám vezme svobodu. Ale Bůh působí v nás, uvnitř našeho srdce a rozumu, uvnitř naší svobody. Právě ze srdcí tryská živá voda Ducha. Právě z hloubi našeho nitra se rodí nový život, proto také všechno, co nevyjadřuje nás, nebude vyjadřovat ani Boha.

Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus

O svaté Kateřině ze Sieny se říká, že v určitém období byla silně připoutána k verši z žalmu 51: „Stvoř ve mně čisté srdce, Pane“; kteréhosi dne měla zvláštní zážitek: zdálo

se jí, že Kristus přišel a vyňal její srdce, a potom jí dal své vlastní se slovy: „dávám ti své srdce, abys s ním mohla žít navěky“. Bez ohledu na všechny možné interpretace tohoto zážitku je to jistě dramatické pojetí Pavlových slov: „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus“ (Gal 2,20).

Bůh je srdcem našeho srdce

V hloubi mého vlastního nitra je ve mně skryto Boží nitro. Podle sv. Augustina existuje Bůh ve mně hlouběji než já v sobě samém. Máme v sobě jediný zdroj života, který je plně lidský jen když je současně božský. Bůh je srdcem našeho srdce.

Tajemství Boha a tajemství duše jsou části téhož tajemství. Mít čisté srdce znamená mít život, který v nás tryská ze zdroje příliš hlubokého, než abychom ho mohli vysondovat. Mít čisté srdce znamená mít srdce, které nebylo Bohem jenom stvořeno a ponecháno nám k užívání; znamená to mít srdce neustále tvořené s novostí Božího života.

Simon Tugwell, OP

*(Kráčeno, převzato se svolením
sester karmelitek z webu
www.bosekarmelitky.cz)*

Narozeninová gratulace

aneb, co vydaly
tajné archivy

Jelikož letos **Katka Lachmanová** slaví kulaté narozeniny, řekli jsme si, že bychom jí rádi popřáli i v Effatě. Oslovili jsme pár přátel, rozhodili sítě a zapátrali v albech. Tak vznikla tahle koláž, která je poděkováním za všechno dobré a přáním zároveň.

Když jsme bydleli v 70. letech v dvojdomku v Ostrově nad Ohří, měli jsme v předsíni elektroměr, ve kterém se točil stále dokola stříbrný kotouček. Jako děti jsme mu říkali Glinglanka. Bavili jsme se jeho pozorováním, když jsme třeba stáli nastoupeni před odchodem do kostela. Dále stál za dveřmi nalomený klacík, který jsme odkudsi přitáhli z vycházky. Mávali jsme s ním nad hlavou a volali přitom „tifa, tifa, tifa“ a ten dostal název Tifanka. S bráchou Honzou jsme Kátě nakukali, že jsou to dvě strašidla, která sídlí na záchodě v přízemí. Chudák důvěřivá Káťa chodila od té doby jen do patra. Tátovi se to pranic nelíbilo, a tak vzal jedinou Katku za ruku a šli na „strašidelný záchod“ spolu. Rozsvítili a táta povídal: „Tak vidíš, nikde nic!“ A Káťa opakovala: „Oplávdvu nic...“ Ale pak prý potichu špitla: „Vono se před tátou asi schovalo.“ A dál chodila na WC v patře.

**Zapsal a v brožované paměti
vydoloval Tom Lachman**

Katka věrná apoštolka ukazující nové šance

Kateřinu znám od roku 1993. Tehdy mi velmi pomohla ke zmírnění zmatku po prožití křtu v Duchu svatém. K této velké události došlo v průběhu noviciátu v jedné řeholní kongregaci. Obavy a téměř panika postihla naše tehdejší představené. My novicky, kterým byl křest v Duchu darován, jsme spíše oplývaly nadšením a radostí. Najít zdravé ukotvení nové zkušenosti i správnou reflexi nečekané situace nebylo tehdy snadné. Díky Katce se to povedlo. Od té doby mě její rozhled, velkorysost a ochota ku pomoci posunula mnohokrát kupředu. Někdy šlo o modlitbu a radu. Někdy o konkrétní příležitost podílet se na duchovních akcích (například pro pamětníky setkání v Napajedlích, na miniškole evangelizace ICPE v Brtnici, nebo přivzání k Jumpímu dění atd.) nebo o příležitost podílet se na jejích „humanitárních zásazích“, jako třeba pomoc při rekonstrukci bytu opuštěné mamince se dvěma malými dětmi.

Katko, díky! Díky, že jsi a díky za tvůj humor, kterým svoji službu projasňuješ! :-)

Báří

Katka a můj umírající táta

Na jaře 1995 ležel můj táta několik týdnů v nemocnici v kómatu. Modlili jsme se za jeho uzdravení, nebo pokojný odchod. Byl to náročný, intenzivní a nejistý čas a situace se nijak neposouvala. Tehdy přišel můj brácha s tipem, o kterém prý mluvila „ta nová kazatelka Katka Lachmanová“. Že prý umírající lidé někdy jakoby „čekají“, až je propustíme i skrze odpuštění. A protože tím snad nelze nic zakazit, domluvili jsme se,

že každý z nás za tátou do nemocnice zajde a nějak mu vyjádříme oboustranné odpuštění. A světe div se, resp. nediv: Když jsme se u něj postupně vystřídali všichni, druhý den nato odešel Domů k Otci... Katko, díky za našeho tátou a za všechny lidi, kterým přinesla do konkrétního života nějakou část uzdravujícího Božího evangelia (viz Lk 4,18)! A nejen to, je s tebou i sranda a je prostě milé, že tu jsi!

Ignác Mucha

Táta Libor se svým šestiletým Jeníkem:

L: Jeníku, co děláš nejraději s Kátou?

J: No tak to je jednoduchý. To vim. Chodím do lesíka na skalku.

L: A co tam děláte?

J: Stavíme domečky pro zvířátka, přece. No spíš takovou vesnici. Teď už tam máme dokonce i supermarket. Příště až pojedeme na JUMP, tak si s sebou musím vzít nějakou krabici, kterou tam s Kátou vezme. Do ní si natrhám to, co roste támhle na tom stromě.

L: Myslíš tu břízu?

J: Jo.

L: Tak to se jmenuje jehnědy.

J: Fakt jo? No tak toho si natrhám plnou tu krabici, protože to v lesíku neroste, a to budou jako ty bagety pro ty zvířátka. Tak my se tam s Kátou o ty zvířátka staráme, aby měli co jíst, opravujeme jim domečky a tak. No anebo chodíme na poklady, to je taky dobrý. A pak Káťa vymyslela ještě ten vlak v knihovně. To se musí seřadit židle, ale musíš to dobře promyslet, aby ti tam zbylo místo i na lůžkový vagon a na jídelní vůz. Bez toho by ten vlak nebyl dobřej. No a tím vlakem pak jezdíme. Káťa nám tam čte, spíme tam, že jo, v těch spacích vozech a tak. To je dobrý. A nemůže Káťa přijet někdy za námi?

Hned jsem vnímala, jak se Pán stará

V loňském roce jsem se účastnila prvního ročníku evangelizačního kurzu Královéhradecké diecéze a po jeho skončení mně velmi chybělo sdílení se ve společenství. Letos na jaře jsem na internetu hledala nějaký kurs nebo duchovní obnovu, ale nic vhodného jsem nemohla najít. Buď to bylo daleko nebo na více dní, což si jako matka tří dětí nemohu zatím dovolit. Tak jsem to svěřila v modlitbě Pánu a šla spát. Další den jsem si otevřela internet a doslova na mě vyskočil kurs www.jaksemodlit.cz, který jsem před tím vůbec neznala. S úžasem jsem zjistila, že součástí kurzu jsou vypracované otázky, manuál pro vedoucího skupinky, série osmi dvacetiminutových videí a množství dalších materiálů, to vše ke stažení zdarma. Hned jsem vnímala, jak se Pán stará a že je to přesně ono.

Autorem kurzu je Pete Greig, zakladatel hnutí Modliteb 24/7, pastor společenství Emmaus Rd. v anglickém Guildfordu, vyučující na teologické škole a autor několika úspěšných knih. Témata setkání jsou: proč se modlit, uctívání, osobní modlitba, přímluvná modlitba, nevyslyšené modlitby, kontemplace, naslouchání, duchovní boj. Pociťala jsem nebyvalé nadšení a odvahu k tomu tento kurs uspořádat, i když jsem spíše introvert a nic takového jsem dosud nedělala. Oslovila jsem pár lidí od nás z farnosti, se kterými jsem v loňském roce navštěvovala seminář Život v Duchu podle P. Sieverse a skutečně se nám podařilo skupinku utvořit. Náš pan farář souhlasil s tím, že se můžeme každý týden scházet na faře. Od počátku jsem se

denně za tento kurs i za každého účastníka modlila. Celou dobu jsem vnímala Boží vedení, podporu a pomoc. Ovšem také jsem se setkala během kurzu s nebyvalými útoky Zlého. Skupinku tvořilo osm lidí – pracujících i v důchodovém věku, z toho sedm žen a jeden muž. Pořídila jsem si i knihu Jak se modlit – Jednoduchý průvodce pro obyčejné lidi od stejného autora. Každý týden jsem stáhla z internetu příslušný díl kurzu a na skupince ho pustila. Setkání jsem vždy zahájila modlitbou s prosbou o vedení Duchem Svatým a pak rozdala účastníkům papír s diskusními otázkami, aby si mohli již během

videa dělat poznámky. Také jsem jim dala předem připravené texty z Písma, které se týkaly daného tématu. Potom jsme se společně dívali na video, diskutovali nad otázkami a sdíleli se. Následovala pokaždé jiná modlitební aktivita. Videá jsou obsahově velmi pěkně zpracovaná, používají svěží a srozumitelný jazyk, dokáží zaujmout a přinášejí hodně zajímavých a praktických podnětů do modlitebního života. Také otázky jsou zajímavě zpracované. Samotná sdílení byla pro mě nesmírně obohacující. Zaujala mě různorodost, s jakou Pán přistupuje ke každému z nás, jak promlouvá ke každému jinak. Velmi

hodnotné jsou také tzv. modlitební nástroje, což je další rozsáhlý materiál dostupný na webových stránkách kurzu, který podrobněji rozvádí jednotlivá modlitební témata. Po skončení kurzu jsme se ve skupince domluvili na dalším setkávání. Jednou za 14 dní se scházíme a sdílíme se nad texty evangelíí, modlíme se za naše potřeby a povídáme si. Nepřestávám Pánu děkovat za otevřenost a důvěru, která ve skupince panuje a prosit za tyto lidi, které mi dal.

Michaela Kösslerová,
Polička

Ve dnech 15.–16. listopadu se v sále Pastoračního střediska v Praze konala další Konference o evangelizaci, kterou pořádá co dva roky Komunita Blahoslavenství ve spolupráci s nadací Credo. Sál sv. Vojtěcha praskal ve švech a zdá se, že účastníci odešli opravdu obdarováni a povzbuzeni.

Program sice nestál ani zdaleka na jediném člověku, ale nutno říct, že hlavní host Marcin Zieliński z Polska se skutečně vydařil. Svě obrácení k živému vztahu s Kristem zažil jako patnáctiletý v roce 2007 (narodil se r. 1992) a záhy se cítil být volán k modlitbě za uzdravení. Začal se tedy modlit za nemocné, jak se mu přicházeli do cesty; často je i sám vyhledával. Dělal to věrně celých pět let, aniž by kdy viděl jakýkoli výsledek (sic!). Pak nastal průlom... Dnes slouží jako evangelizátor po celém Polsku a často i v zahraničí, především v prostředí katolické církve. Hlásá evangelium a v Ježíšově jménu se modlí za uzdravení nemocných, která se dějí stejně jako v dobách apoštolů: ostatně toho jsme byli vícekrát svědky i o víkend v Praze - Dejvicích.

Pár myšlenek Marcina Zielińskiego

Při přednášce **Klíče k plodné evangelizaci** mluvil o tom, jak je důležité žít v živém vztahu s Ježíšem a vytrvale **prosít o jeho pomazání** pro svou službu, ať je jakákoli (k tomu ho ostatně kdysi důrazně vybídl i charismatický kazatel P. Raniero Cantalamessa). Velice prý k němu promlouvá evangelium o návštěvě Panny Marie u Alžběty, neboť je z něj zřejmé, že to, co mezi oběma ženami jiskřilo, byla právě mocná Boží přítomnost: Maria nesla pod srdcem Krista. A právě **život v Boží přítomnosti** je podle Marcina jeden z nejdůležitějších klíčů evangelizace, která přináší ovoce; nikoli nové a nové metody a programy. Také z mnoha svědectví o Božím konání skrze Marcinovu službu bylo zřejmé, že nestaví na ničem jiném, rozhodně si nemyslí, že by on sám byl nositelem nějaké zvláštní moci. To jde ovšem ruku v ruce s velkou flexibilitou, ochotou se stále učit a se svobodou od úspěchu či neúspěchu: „Někdo je uzdraven? Nepřičítej zásluhy sobě. Nemocný nebyl uzdraven? Nemusíš mít pocit viny!“ Bylo velmi povzbuzivé slyšet Marcina vyu-

čovat a moci sledovat, jak během následného semináře vede prostým a nenásilným způsobem k modlitbě za uzdravení lidí, kteří by se do toho zřejmě sami nikdy nepustili.

Zkrátka Marcin Zieliński přes své mládí (je mu pouhých 32 let) šíří zdravé učení, slouží v síle Božího pomazání, a přitom neyzařuje žádnou sebestřednost či zakládání si na sobě, na "svých" charismatech či zkušenostech: i jeho svědectví vyznívala k oslavě Pána, on sám tam figuroval spíš jako ten, kdo se ve své slabosti a nezkušenosti nestačí divit... Dá-li Pán, snad jsme ho u nás neviděli naposledy.

Katka Lachmanová

Ohlas jednoho z účastníků

O této konferenci jsem se dozvěděl letos na jaře a přihlásil jsem se s velkým očekáváním. Popravdě musím říct, že dalece překonala má očekávání. Ohromila mě nejen skvělá organizace akce, ale především pozvání hosté, bohatý obsah, množství kvalitních přednášek a workshopů. V neposlední řadě mě potěšil i prostor pro společnou i osobní modlitbu. Osobně jsem měl vůči evangelizaci docela předsudky. Představoval jsem si ji trochu jako „podomní prodej“. Pokaždé se mi vybavil starý vtip, kdy koktavý člověk obchází byty a jejich obyvatelům říká: „Ku-ku-kupte si Bi-bi-bibli, ji-ji-jinak vám j-j-j pře-pře-čtu!“ Tato konference mi však pomohla notně změnit názor. Uvědomil jsem si, že evangelizace je především o osobním vztahu s Ježíšem prožívaným v Duchu svatém. Jde o upřímné naslouchání Jeho slovu, člověk nemusí mít na všechno odpověď. Velmi mě oslovil hlavní host konference, Marcin Zieliński, a to jak svým slovem, tak svědectvím o svém vztahu s Ježíšem, a neposlední řadě tím, jak se Pán v jeho životě mocně projevuje. Pochopil jsem, že evangelizace staví na osobním vztahu – v první řadě s Ježíšem a pak s lidmi, k nimž jsme posláni.

Standa Frýdl

Celý program Konference o evangelizaci 2024 a časem i nahrávky (i ty ze starších ročníků) lze vyhledat na:

www.evangelizace.cz

Další ročník této skvělé akce chystá Komunita Blahoslavenství ve dnech **13.–14. 11. 2026, tentokrát opět v Olomouci.**

Fenomén Havelnice

„...chválu vzdejte Hospodinu, vzývejte jeho jméno!

Uvádějte národům ve známost jeho skutky.

Připomínejte, že je jeho jméno vyvýšené.

*Zpívejte Hospodinu, neboť vykonal důstojné činy,
ať o tom ví celá země...“*

Iz 12,4

Pokud se někdy někde naplňovalo výše zmíněné Izaiášovo slovo, pak to jistě bylo na Havelnici.

Pro ty, kdo nevědí, o čem je řeč, uvádím výstižnou charakteristiku ze stránek otce Vojtěcha Kodeta:

„Havelnice“ je modlitební setkání, které se koná každé druhé pondělí v měsíci v 19.00 hodin v měsících říjen až červen v pražském kostele svatého Havla na Havelském náměstí.

...

Setkání obsahuje písně chval, katechezi nad Božím slovem a prosby za přítomné.“

Když jsem pátrala po konkrétním čase vzniku tohoto specifického večera chval, nepodařilo se mi najít nikoho, kdo by to věděl jistě. :-). Nejpřesnější je zřejmě záznam z roku 2006, kdy byl pořízen první mixážní pult pro havelnickou chválovou kapelu.

Tedy minimálně 18 let téměř každý měsíc v kostele u sv. Havla naplňovali bratři a sestry doslova Izaiášovu výzvu – chválili a vyvyšovali Boha pro něj samého a zvěstovali jeho velké skutky.

V té době ojedinělý projekt vznikl na popud Kateřiny Lachmanové, Vojtěcha Kodeta,

Michaela Špilara a dalších organizátorů mládežnických táborů Jump. Hlavní motivací byla potřeba vytvořit bezpečný prostor pro rozvíjení vztahu s Bohem prostřednictvím modlitby chval zvláště pro mladé, kteří tento rozměr modlitby zakusili v létě na Jumpu a toužili po něm i nadále. V běžných farnostech však tehdy nebyl k mání... ti, kdo na Havelnici chodili i dnes dosvědčují, že tyto večery byly pro ně časem zastavení, spočinutí, nadechnutí, prohloubení víry, načerpání nové radosti z Hospodina a odvahy jít s Ním dál.

Čas přináší změny a nové výzvy. Večery chval už dnes nejsou tak ojedinělé, v Praze se pravidelně konají na více místech, například v Kobylisích, na Chodově, na Spořilově, v Dejvicích, u P. Marie Sněžné. Mnoho pravidelných účastníků Havelnic se tak přesunulo do svých farností, některé od společných chval odradil covid. I přesto byly po covidovém útlumu snahy Havelnici dále organizovat, navzdory tomu, že se „havelničtí“ muzikanti rozprchli za novými úkoly a nemohli už pravidelně sloužit.

Na tomto místě bych za nás všechny na Havelnicích mnohokrát obdarované chtěla

moc poděkovat Katce L., Vojtěchovi K., Michaelovi Š., Jeronýmovi E., Vianeyovi, manželům Betincovým a Černých, a všem dalším, díky nimž **každé druhé pondělí** v měsíci zněly chvály v centru Prahy. **A zároveň tímto oznamuji, že od letošního září se už v kostele sv. Havla dále scházet nebudeme. :-)**

Možností, kam přijít chválit Pána je po Praze dost. Pokud by někomu scházel model chval spojených s přímluvnou modlitbou, dovolujeme si nabídnout jako alternativu modlitební večer s chválami a možností přímluvné

modlitby, který se koná **každé druhé úterý** v kostele svaté Voršily na Národní třídě. Tento večer organizuje společenství PříMo které vzniklo z týmu pro Sieversův seminář v Praze Dejvicích v roce 2017. Členové tohoto společenství kromě organizování zmíněných večerů slouží jako přímluvci na různých akcích a také nabízejí přímluvu za vnitřní i fyzické uzdravení – Místa uzdravení.

Chvála patří našemu Bohu, který je s námi v každém čase a ustavičně tvoří věci nové. Aleluja! **Báří Škáchová**

MÍSTO UZDRAVENÍ

Trápí vás nemoc, zranění nebo bolest?

Bůh uzdravuje i dnes!

Jsme skupina křesťanů, která věří, že Hospodin je Bohem, který nás uzdravuje. Opakovaně jsme toho byli svědky. Rádi se za Vás budeme modlit.

Vítán je kdokoli, služba je zdarma. Probíhá každý první a třetí čtvrtek v měsíci odpoledne na adrese Národní třída 8, Praha 1.

Ti, kdo se za Vás budou modlit, jsou proškolení v modlitbě za uzdravení a se sdělenými informacemi nakládají jako s důvěrnými. Je potřeba se předem objednat na emailové adrese misto.uzdraveni.narodni@gmail.com, v odpovědi Vám upřesníme čas, kdy s Vámi budeme počítat.

Místo uzdravení Národní funguje při Společenství PříMo, což je společenství přímluvců Katolické charismatické obnovy scházející se u sv. Voršily, s podporou Charis ČR.

Jsme součástí sítě Míst uzdravení v ČR (www.mistauzdraveni.cz) a Mezinárodní asociace Míst uzdravení International Association of Healing Rooms.

Společenství PŘÍMo

VÁS SRDEČNĚ ZVE NA

modlitební večer

**s chválami, adorací a možností
osobní přímluvné modlitby**

v kostele sv. Voršily na Národní třídě

každé druhé úterý v měsíci od 19 hodin

10. 9., 8. 10., 12. 11., 10. 12., 14. 1., 11. 2., 11. 3., 8. 4., 13. 5., 10. 6.

"Přišel jsem, abyste měli život a měli ho v hojnosti." J 10,10

Meg Hunterová-Kilmerová

Proste za nás

To je název velmi netradiční knihy americké autorky Meg Hunterové-Kilmerové, kterou letos vydalo Karmelitánské nakladatelství. Její podtitul zní: **75 svatých, kteří na cestě ke svatosti hřešili, trpěli a zápasili.**

Autorka se v předmluvě svěřuje, že napodobovat „barvotiskové postavy svatých se sladkými úsměvy“, jí nikdy moc nešlo. A tak se rozhodla představit světce z dávných dob i ty docela moderní, kteří „nejsou ukázkami neuskutečnitelného standardu, ale nabízejí naději“. Jména v rejstříku, kde najdeme kapitoly jako Svatí, kteří se vzepřeli tomu, co od nich očekávalo okolí, či Svatí, jejichž zmařené plány otevřely cestu ještě krásnějším věcem, jsem z naprosté většiny neznala. Ale jejich příběhy mě na několik dní naprosto pohltily. Autorka na pár stranách dokázala vystihnout oblouk života každého z představovaných. Pocházejí ze všech koutů zeměkoule a nejrozmanitějších prostředí: irský dělník, který desítky let abstinoval, poté, co v mládí propadl alkoholismu, španělský romský děda, který zemřel

v roce 1936 na popravě za to, že se zastal

kněze, nebo japonský lékař, který organizoval pomoc bezprostředně po výbuchu atomové bomby v Nagasaki.

„Svatí nám dosvědčují, že svatost je možná, ale také nám nabízejí určitou výzvu,“ píše Meg Hunterová-Kilmerová ve své knize, „říkají – tvoje závislost tě neomlouvá, ani tvá bázlivost, tvůj sklon k hněvu, ani tvá nechuť se modlit. Neexistují žádné okolnosti, ani charakterové vlastnosti, kvůli kterým by svatost byla nedosažitelná.“ Její příběhy jsou toho nezvratitelným důkazem. Předestírá nám osudy vzdělavců i otroků, lidí bojujících se závislostmi či nepochopením okolí. Ale také hříšníky, kteří se obrátili po letech, kdy ubližovali svému okolí i sobě. „Proto vyprávím jejich příběhy,“ vysvětluje autorka, „protože čím více toho víme o nich, tím více toho víme o něm (Ježíši). Čím více vidíme, jak je miloval, když byly jejich životy v troskách, tím více věříme v jeho lásku k nám.“ Kniha Proste za nás, je tedy nejen poučným seznámením s postavami mužů a žen, které církev již svatořečila nebo jejich proces svatořečení právě probíhá, ale také velkým povzbuzením a inspirací. **pba**

Změny v Národním týmu Charis

Charis je služba propojující katolickou charismatickou obnovu. Na přání papeže Františka vznikla v roce 2019 spojením předchozí služby Katolické charismatické obnovy známé pod anglickou zkratkou ICCRS (International Charismatic Renewal Services) a služby pro katolické komunity. Charis má na světové, mezinárodní a národní úrovni své koordinační orgány. U nás je vžitý termín Národní tým Charis. Jeho členové zastupují různé služby a společenství z naší republiky, které se hlásí k Charismatické obnově. Mandát člena trvá čtyři roky a je možné ho jednou obnovit. V loňském roce jsme se v týmu shodli, že z praktických důvodů bude dobré zachovat po čtyřech letech polovinu členů a polovinu obměnit. Zůstávají tedy Pavla Petrášková (koordinátorka), Marcela Dubská, P. Vojtěch Koukal, P. Jakub Sadílek a Rostislav Šerý. Z týmu odešli Katka Lachmanová, Pavlína Bílková, Mirek Přikryl, Eva Beranová a Marek Novák, a novými členy jsou Pavlína Anderlová z plzeňské Koinonie Jana Křtitele, Vlasta Čaplová, školská sestra de Notre Dame, toho času působící v Horažďovicích, Veronika Lišková z nadačního fondu Credo z Valašských Klobouk, Ondřej Novák ze společenství Abel ve Frýdku – Místku, Petr Škácha z pražského modlitebního společenství Přímo a Priyanka Choudhary z Roztok u Prahy, která reprezentuje mládež.

Další informace

*o Charismatické obnově v České republice
můžete najít na www.cho.cz*

pba

Víkend pro vedoucí charismatických společenství v ČR

Tento rok proběhlo začátkem října víkendové setkání vedoucích charismatických společenství.

Po dřívějších setkáních v Tuchoměřicích a Želivi, jsme letos zavítali do nového domu Komunity Blahoslavenství ve Střelcích u Brna. Bylo nás asi 50 ze všech koutů ČR a společně jsme strávili velmi obohacující čas sdílení, impulzů, modlitby i slavení. Tématem víkendu bylo zakořenění v Kristu, upřednostnění kvality bytí před prací a umění zastavit se a slavit.

V pátek večer jsme se v rámci vzájemného představování sdíleli o tom, pro co hoří naše srdce a v jaké oblasti sloužíme. Sobotní dopoledne jsme zahájili společnou chválou a osobním zamyšlením, zda jsme plodnou ratolestí naroubovanou na Krista, odkud vychází naše služba, jak probíhá a kam směřuje. Odpoledne jsme se sdíleli ve skupinkách o tom, co Pán koná v našich životech i v našich společenstvích. Společný čas jsme zakončili trochu netradičně různými venkovními společenskými zábavnými aktivitami, hrami a tancem. Večer jsme pak prožili stolování na způsob židovského šabat. Kolem stolu jsme se modlili, sdíleli, radovali se ze společného času. Den jsme zakončili společnou chválou a modlitbou za sebe navzájem. V neděli nás národní koordinátorka uvedla do aktuálního dění celosvětového hnutí charismatické obnovy. Následně jsme se ve mši svaté společně modlili a žehnali všem společenstvím a chystaným aktivitám.

Všichni jsme se v neděli loučili obnovení a občerstvení.

Marcela D.

znáte NADAČNÍ FOND Gratia?

Dovolte, abychom vás seznámili s relativně mladou, ale již poměrně úspěšnou organizací, která podává pomocnou ruku potřebným.

Křesťanská nezisková organizace Gratia je nadačním fondem společnosti Všeobecný lékař. Zaměřuje se na okamžitou dočasnou pomoc lidem v nečekaných tíživých situacích. Nechtějí suplovat systém sociálního zabezpečení, a tak se Gratia snaží pomoci těm lidem, kteří se náhle ocitli v krátkodobé krizi, a nejsou zvyklí o pomoc žádat. Pomáhají zejména rodinám, které se vyrovnávají s úmrtím některého z členů, ve kterých někdo náhle onemocněl, rodičům, kteří nečekaně přišli o zaměstnání, čerstvě ovdovělým, studentkám, které otěhotněly a neví jak dál, ale nechtějí ukončit studium nebo maminkám na mateřské, které chtějí studovat.

Jejich celoroční projekt Dobrotivý beránek má za cíl podporovat rozvoj dětí ve věku od 0 do 18 let, jejichž rodiny jim nemohou zajistit to, co aktuálně pro svůj rozvoj potřebují. Spojují tak rodiny, děti a jejich příběhy s lidmi ochotnými pomáhat. V dílčích sbírkách získávají peníze na podporu dětí v oblasti volnočasových aktivit (úhrada kroužků, letního tábora, vybavení na kroužky či sport a jiné), vzdělávání (pomoc s platbou školného, jazykového kurzu, učebnic apod.) a v oblasti

zdraví (např. zakoupení dioptrických brýlí, zaplacení psychoterapie atd.).

V čase předvánočním se Dobrotivý beránek stará o to, aby kouzlo Vánoc

a radost pod stromečkem mohly prožít i děti, které by jinak byly zcela bez dárku. Rodičům, kteří si nemohou koupit dárku dovolit, tak pomáhají plnit sny jejich ratolestí. Pokud znáte ve svém okolí podobné rodiny s dětmi, ve kterých by mohly být Vánoce bez dáreků, neváhejte jim předat kontakt na Nadační fond Gratia, rádi jim pomohou.

S Nadačním fondem Gratia se v průběhu roku můžete setkat na různých, nejen křesťanských, akcích. Naposledy se účastnili srpnového setkání New Dawn v Červeném Újezdě, v červenci měli svůj stánek na brněnské charismatické konferenci Charis. Díky jejich podpoře a příspěvkům se na tuto akci mohli dostat i ti, pro něž by účast na konferenci byla finančně náročná nebo dokonce nad rámec možností.

Více informací o jejich činnosti a projektech najdete na www.nadacnifondgratia.cz. Zde můžete také podpořit jejich snahu o pomoc menším či větším příspěvkem.

Obnovy Otcovo srdce

• Otcovo srdce pro muže

Kdy: 16.–19. 1. 2025

Kde: Sobotín v Jeseníkách

Více informací:

<https://www.cestasrdcemuze.cz>

• Seminář Otcovo srdce

s manžely de Hoxarovi

Kdy: 6.–11. 2. 2025

Kde: Vranov u Brna

Více informací: <https://otcovosrdce.cz/>

• Otcovo srdce pro muže

Kdy: 20.–23. 2. 2025

Kde: Velké Losiny

Více informací:

<https://www.cestasrdcemuze.cz>

• Seminář Otcovo srdce

Kdy: 13.–18. 3. 2025

Kde: Klášter Želiv

Více informací: <https://otcovosrdce.cz/>

• Seminář Otcovo srdce

s manžely de Hoxarovi

Kdy: 23.–28. 4. 2025

Kde: Praha

Více informací: <https://otcovosrdce.cz/>

Konference

České kanceláře kurzů Alfa a KMS

Téma: Uzdravující evangelium

Hlavní host: Chloe Swartová (UK)

Kdy: 24.–25. 1. 2025

Kde: Praha

Více informací:

<https://www.kurzzyalfa.cz/>

konference-alfy

Festival United City

Kdy: 26. 4. 2025

Kde: České Budějovice

Více informací:

<https://festivalunited.cz/united-city/>

Škola Marie – zimní víkend

Kdy: 10.–12. 1. 2025

Kde: Klášter v Hájku u Prahy

Více informací:

<https://www.skolamarie.cz/akce>

Škola Marie – zimní víkend

Kdy: 28. 2.–2. 3. 2025

Kde: Ostrava

Více informací:

<https://www.skolamarie.cz/akce>

LETNÍ TÁBORY – PŘIHLAŠOVÁNÍ

• ENTERjunior – tábor pro mládež

Kdy: 21.–26. 7. 2025 (věk 13–15 let)

Kde: DCŽM Ktiš

• ENTERcamp – tábor pro mládež

Kdy: 13. 7.–19. 7. 2025 (věk 16–21 let)

Kde: DCŽM Ktiš

• ENTERplus – tábor pro mládež

Kdy: 6. 8.–10. 8. 2025 (věk 22–25 let)

Kde: DCŽM Ktiš

Aktuální info na:

<http://www.entercamp.cz>

PŘIHLAŠOVÁNÍ MOŽNÉ OD 1. 3. 2025 pouze z českobudějovické diecéze, od 2. 3. přihlašování pro všechny diecéze

JUMP ML (15–18 let)

Kdy: 27. 7.–2. 8. 2025

Kde: klášter karmelitánů Kostelní Vydří

JUMP XL

Kdy: 4. 8.–10. 8. 2025 (19–25 let)

Kde: klášter karmelitánů Kostelní Vydří

Přihlašování možné od 1. 2. 2025

RUNWAY CAMP (15–23 let)

Kde: Areál kláštera v Králíkách

Kdy: 10.–16. 8. 2025

Přihlašování možné od 26. 2. 2025

KOMUNITA BLAHOŠLAVENSTVÍ

Dolany u Olomouce 24, 783 16

Web: www.blahoslavenstvi.cz

E-mail: akce@blahoslavenstvi.cz

Místem konání akcí je sídlo Komunity v Dolanech u Olomouce. Doporučený příspěvek pro účastníky je 450–500 Kč na den.

Komunitní dům v Dolanech

Stal se jedním z lidí

Kdy: 5.–8. 12. 2024

Adventní DC pro všechny; přednáší Věra Kulišťáková

Týden ROZLIŠOVÁNÍ pro mladé od 19 do 35 let

Kdy: 3.–9. 2. 2025

Každodenní osobní doprovázení

Dorůstát do plnosti Kristova lidství...

Kdy: 13.–16. 2. 2025

DC pro muže.

Postní DC pro všechny

Kdy: 3.–6. 4. 2025

Seminář o Farních evangelizačních buňkách

pro začátečníky i pokročilé, kněze i laiky

Kdy: 16.–17. 5. 2025

přihlášky na:

www.evangelizacnibunky.cz

Následující akce se konají ve Střelcích u Brna

Cesta víry se sv. Petrem

Kdy: 20.–23. 3. 2025

Postní DC pro všechny, přednáší sr.

Veronika Barátová

DC pro ženy s biblickými tanci

Kdy: 1.–4. 5. 2025

Open heaven

Kdy: 26.–29. 6. 2025

Pro mladé od 19 do 35 let: přednášky, sdílení, adorace, chvály...

KOMUNITA CHEMIN NEUF

Školní 1, Tuchoměřice, 252 67, tel. 220

199 441, sekretariat@chemin-neuf.cz,

Místem konání akcí je klášter

v Tuchoměřicích u Prahy, více informací

a registrace na: www.chemin-neuf.cz

Klášter v Tuchoměřicích

„Bůh nad oblaky?!“

Kdy: 30. 12. 2024 – 1. 1. 2025

Společná oslava konce roku pro mladé 18–30 let v Tuchoměřicích – s Biancou Maierovou

„Miluji, tedy jsem“

Kdy: 21.–23. 2. 2025

Víkend pro mladé 14–18 let a 18–30 let v Tuchoměřicích

Duchovní cvičení
podle sv. Ignáce – v tichu
Kdy: 2.–9. 3. 2025

KÁNA 1–2–3

Kdy: 12.–13. 4. 2025

Kdy: 7.–11. 5. 2025

Seamidenní setkání pro obnovení vztahu
ve vašem páru ve dvou vzájemně se
doplňujících víkendech

KOMUNITA EMMANUEL

Římskokatolický farní úřad

u sv. Tomáše,

Lidická 24, 602 00 Brno

www.emmanuel.cz

e-mail? mladi@emmanuel.cz

„Chodíme spolu a co dál?“

Kdy: 1.–2. 2. nebo 5.–6. 4. 2025.

Kde: Lidická 24, Brno.

Víkend pro páry uvažující o uzavření
manželství. Praktické impulzy
a svědectví manželských párů, společná
modlitba, mše sv. a možnost adorace.

Více: www.emmanuel.cz/snoubenci/

Prožití Velikonoc s mladými

v Altöttingu (věk 18–30)

Kdy: 17. 4.–21. 4. 2025

Kde: bavorské poutní místo Altötting
Nabídka prožít tajemství smrti a vzkříšení
našeho Pána spolu s mladými z Evropy.
Čas v tichu, bdění na modlitbách, radostná
velikonoční párty, skvělá hudba a songy
s možností se do hudby zapojit.

Více: mladi.emmanuel.cz

Jubilejní setkání mládeže v Římě 2025 s Komunitou Emmanuel (věk 16–30)

Kdy: 28. 7.–3. 8. 2025

Kde: Řím, titulární kostel Trinita dei
Monti

Setkání mladých lidí na pozvání
papeže Františka za účelem oslavy
Milostivého léta roku 2025.

Společensví mladých, přednášky, hudba,
společná modlitba a společné mše

Více: mladi.emmanuel.cz

Effatha magazín
PRO KATOLICKOU CHARISMATICKOU OBNOVU

ADRESA REDAKCE:

Charismatická obnova, z.s.

Národní 8, 110 00 Praha 1

E-mail: effatha@cho.cz

WEBOVÉ STRÁNKY KCHO

www.cho.cz

Finanční příspěvky: Časopis vychází
jen díky příspěvkům čtenářů. **Náklady**
na 1 ročník (tj. 3 čísla Effathy), výrobu
i distribuci činí cca 150 Kč. **Platbu** lze
provést převodem na účet 450718001/
5500, var. symbol 101, nebo u stolku
Effathy na Konferenci 2025 v Brně.

KOORDINÁTOR KCHO v ČR

Pavla Petrášková

Národní 8, 110 00 Praha 1

E-mail: koordinator@cho.cz